

derhus i 1894. Jeg har altsaa ikke kunnet selv om jeg havde villet, søge Oplysninger om disse Forhold i det ærede Medlems Bog. Jeg har dem ad anden Vej, men det forhindrer ikke, at jeg med stor Fornøjelse og ogsaa med noget Udbytte i sin Tid har læst det ærede Medlems Bog om denne Lovgivning. Jeg er meget tilfreds med, at dette Arbejde foreligger, og jeg kan kun være det ærede Medlem taknemmelig for, at det er kommet frem. Med det samme vil jeg dog gøre en anden Bemærkning. Det ærede Medlem citerede — for at vise, hvad vi Arbejdere ønskede — en Resolution, der skulde være vedtaget ved en Konference i Paris i 1886. Jeg husker godt denne Konference. Det ærede Medlem vil have den gjort til den største, der har været afholdt; nej, det var en Slags Forberedelse, den kaldtes international, men kun saa Lande havde Repræsentanter derovre. Den bestod ogsaa væsentligt af Personer fra andre Lande, som opholdt sig i Frankrig og særlig i Paris. Denne Konference førte med sig, at der i 1888 blev holdt en anden Konference paa Indbydelse af Trades-union i England. Jeg deltog selv i Kongressen den Gang. Der var Tale om 8 Timers Arbejdsdagen, og det blev ogsaa vedtaget, at man skulde søge at gennemføre den, men der blev ikke forlangt, at man samtidig skulde gennemføre nogen Minimalløn. I 1889 blev der afholdt en Kongres i Paris; der var den Gang to, hvoraf jeg deltog i den ene. Der satte man ligeledes 8 Timers Arbejdsdagen i Spidsen for sine Fordringer, men ikke nogen af Staten fastsat Minimalløn. Senere har der været afholdt Kongresser i Bryssel, Zürich osv., men man har heller ikke der vedtaget nogen saadan Minimalløn. Der har været enkelte, der have ment, at det var noget, man skulde have, men Arbejdernes Repræsentanter i det store og hele have ikke ønsket den, saa at det ærede Medlem ikke har Ret til at blive ved at gentage, at det er det, vi ville, og at det ligger bag ved. Med Hensyn til Mandatet erkendte det ærede Medlem nu, at vi kunde have Mandat fra Arbejderne, men at vi ikke havde det fra Handel og Søfart. Det skal jeg ikke strides med det ærede Medlem om. Jeg skal kun sige, at jeg føler mig aldeles overbevist om, at hvis man kunde saa Lejlighed til at spørge dem, der som Medhjælper arbejde i disse to Virksomheder, vilde det vise sig, at Flertallet meget gerne vil have Arbejdstiden indskrænket til 8 Timer i Døgnet, hvis det kan lade sig gøre; derom er der aldeles ingen Tvivl. Det kan sikkert ikke lykkes det ærede Medlem for Medhjælpernes Vedkommende at faa en Udtalelse

mod den 8 Timers Arbejdsdag. Og med Hensyn til de organiserede Arbejdere behøve vi ikke nogen særlig Udtalelse. De have 8 Timers Arbejdsdagen paa deres Program. Hvad der er vedtaget paa Møder, Kongresser, Sammenkomster, hvor Arbejdernes Repræsentanter have været til Stede, har bestandig gaaet i denne Retning. Jeg tror derfor ikke, at man skal frygte for, at de, som denne Lovgivning omhandler, skulle blive misfornøjede.

Jeg skal slutte med at sige, at Forslagsstillerne, da vi paa Forhaand kende Tingets Sammensætning, og da vi ogsaa uden dette Rendskab vide, hvorledes Opfattelsen af dette Spørgsmaal er i meget store Klasser af vort Samfund, naturligvis ikke have kunnet vente, at et Forslag om en ved Lov bestemt 8 Timers Arbejdsdag uden videre skulde gaa igennem. Vi have været sikre paa, at dette Princip maatte komme til at gennemgaa en meget svær Stærksild, inden der kom et praktisk Resultat ud deraf. Derfor har det været os fuldt saa meget om at gøre at faa dette Princip frem til Forhandling som at faa det afpasset i alle de Enkeltheder, der kunne rejse sig ved Behandlingen her. I saa Henseende kunne vi med lige saa god Ret som alle øvrige Forslagsstillere sige, at der ikke er noget at beklage sig over i vort Forslag. Der er sikkert endnu ikke blevet forelagt her i Rigsdagen et eneste Forslag, selv om det er kommet fra Regeringen, som dog har et stort Maskineri til sin Raadighed, i hvilket der ikke har kunnet paapeges Mangler, og om hvilket det ikke har kunnet siges, at visse Endringer vare absolut nødvendige for at bringe Loven ud i det praktiske Liv. Naar dette maa erkendes, tror jeg ogsaa, at vi som private Forslagsstillere, og særlig da det her drejer sig om et Forslag, der fremkommer med et nyt Princip, meget godt kunne være den Affattelse bekendt, hvori Forslaget foreligger, og at vi ikke kunne andet end være glade ved de Indvendinger, der gøres mod Formen, og de Fingerpeg osv., som vi maatte kunne faa ved Forslagets videre Behandling i et Udvalg.

Formanden (Sofus Høgsbro): Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Solm: Det ærede Medlem fra Næstved (Lund) forekom mig ved den sidste Udtalelse at være mere flot og mere heftig, end der egentlig var Grund til, særlig af Hensyn til det ærede Medlem selv. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at de Bemærk-